

Hoc loco mutuum coniugum benevolentiam à poetâ laudari, perspicuum est: non in turpitudinis illam quidem obsequio, sed animorum vinculis, & prudente ac pia coniunctione. Nam mentio voluntatis in domestica consuetudine hoc significat. Atque addit ille: Tali inter virum & uxorem vigente concordia, maleuolos magaa affici tristitia, beneuolos verò lætari. Hæc vera esse, quemadmodum dicuntur, res ostendit. Nam si inter viram & uxorem in optimarum rerum studio firma sit concordia, amborum amicos atque beneuolos, & inter se, & cum ipsis quoque consentire necesse est. In concordia autem opibus & potentia aucti, & inimicis maleuolsisque sibi nocendi spera adimeat, & profuturi sunt suis. Sin inter eos diffidium oriatur, exisset nimirum inter amborum amicos quoque dissensio, & ipsi suas vires deminui in primis sentient. Atque colligi potest, neutiquam poetam præcipere, vt inter coniuges conueniat de vllis rebus turpibus, & à pudore atque verecundia alienis. Quæ sunt autem honesta atque casta, de iis concordantes, & alter alterius voluntati inferuient, & primùm parentibus sollicitè honor habebitur, uxoris quidem à viro, viri autem ab uxore, is omnino, qui suis ab vnoquoque debetur. Deinde suscipiatur liberum, consanguineorum, amicorum, rei familiaris & domus vniuersæ, cura communis, & vterque alterum studio diligentiaque superare contendat, quò ipse plus boni egisse effecissetque, & melior iustitiæque præstantior indies existere videatur. Aberit autem ab illis superbia elatio, industriæ labor aderit, & in tota administratione eminebit mansuetudo cum benignitate. Ita in senectute iam deposito onere gubernationis domesticæ, sedatòque cupiditatum impetu, facile & ipsi sibi mutuo & liberis rationem reddere poterunt curationis suæ: & planum facere, vtrius opera res familiaris auctior, & domus locupletior facta sit, vt constet detrimentorum fortunam, emolumentorum diligentiam atque virtutem ipsorum causam fuisse. Hoc autem in certamine victori præclarissima præmia diuinitus tribuentur. Primùm enim, quemadmodum Pindarus ait: Dulcis cor alens, senectutis nutrix, simul eminet spes, quæ potissimum mortalium variam & multiplicem sententiam gubernat. Deinde nutrimentum, quod ætate confectis & effræctis corpore à liberis rependatur.

καταδιδάσκω, ὡς δὴλον, τί τὸ πρὸς δὴμόν
 αἰσθρόν τε καὶ γυναικὸς ὁμόνοιαν ἵπαινεῖ ὁ
 ποιητὴς, ἢ τί τὸ γὰρ μὴ ἀμφὶ ταῖς θεραπείαις
 ταῖς μοχθηραῖς, δὴ καὶ τί τὸ ἢ τε καὶ φρονήσεις
 δικαίως συναπλοαγερῶν. τὸ γὰρ νοήμασιν
 ἔχον τὸν οἶκον, αὐτὸ δηλοῖ. πάλιν ὁ αὐτὸς
 φησιν, ὅτι ταυταῦτα μεταξὺ αἰσθρόν τε καὶ
 γυναικὸς ἀμειζούσης ὁμόνοιας, πῶλ' ἄγ-
 γεα θεραπείασι, χροῖματα δ' ἐδιδραχθησάν
 ὑπαρχεῖν. ὡς δὴ δεύοντι συνομολογοῦ-
 σιν ὁ μὲν γὰρ αἰὲρ καὶ ἡ γυνὴ, ὅταν πρὸς τὰ ἀ-
 ρεῖται τῶν προσχημάτων σουδύζατον ὁμο-
 φώνως, ἀτάχην καὶ ταῖς ἐκείνου γυνάμιας ἔτι
 ταῖς αὐτῆς. ἔπειτα διὰ τὴν ὁμόνοιαν γλυ-
 μῶν δισσατῶ, τῶν τε ἐχθρῶν ἀφαιρεῖτον τὴν
 ἐλπίδα, καὶ τοῖς φίλοις ὡς εἰπὶν, ὅταν ἢ δια-
 φέρησαν δὴμόλον, τότε καὶ οἱ φίλοι διαθείρον-
 ται, καὶ αὐτὸ μέγιστα ἀδωαμίαις ἀδιδέν-
 δον. Δι' ὃ δὴ σαφῶς κελθεῖ ὁ ποιητὴς τὸν
 τε αἰσθρόν καὶ τὴν γυναικᾶ ὅτι τοῖς προσ-
 χημασι τοῖς μοχθηροῖς καὶ ἀκαθάρτοις ἔχουσι
 μηδενὸς δὲ δὲ δὴμόλον συμφέρουσαι, ὅτι δὲ
 τοῖς ὡς οἶόν τε μέγιστα ἀγνῶς καὶ δικαίως,
 ὁμογενισμοσύνῃ θεραπείαν δὴμόλον, σου-
 δύζοντε, τὸ μὲν προσῶπιν καὶ πῶτα τῶν τε-
 δνέων ὅτι μελεῖται. ὁ μὲν αἰὲρ τῶν γυναι-
 κῶς οὐχ ἠπτόν ἢ τῶν αὐτῶν ἢ δὲ γυνῆ, τῶν τε
 αἰσθρόν. ἔπειτα δὲ, τῶν τε πᾶσι δὴν δέοι αἰ, καὶ
 τῶν φίλων, καὶ τῶν προσχημάτων, καὶ ὅλης τῆς
 οἰκίας, ὡς οὐσίας κοινῆς, ἀμφοῖν ὅτι μελεῖ-
 ται, σουδύη τε καὶ ἀρεσκεία δὴμόλον νικᾶν
 ὅτι χειροῦνται ἢ ἑκάστος ὡς πλείων ἀγα-
 θῶν αἰπῶν γλῦνται, καὶ βελτίων τε ὑπαρξῶν
 καὶ δικαιοῦτερος, καὶ τὸ μὲν ἑαυτοῦ πικρὸν ἀφι-
 ερῶν, προσῶπιν μὲν δὲ τὸ φιλόπονον, διδωρῶς
 τε καὶ πρῶτος διοικεῖν ἔνα πρὸς τῶν γήραθ
 γλυμῶν ἢ δὴν, τῆς τε οἰκονομίας τὸ γέρας ἀ-
 παρορῶσαντε, καὶ τῶν ὀπθιμῶν ἀπαλασ-
 γήτε, διδωρῶν ἑαυτοῦν τε ἐκείτου ἐν μέρεσιν
 καὶ τοῖς ἑαυτοῦ ἐν πασι λόγον διδῶναι, ὅπῃ τε
 εὖς αὐτοῦ ἐπὶ τοῖς πλείων ὅτι τῆς οἰκονο-
 μίας διετέλεισθ' καὶ διδῶν εἰδέναι, ἢ πῶς
 δια τῶν, τὸ κερῶν, ἢ δὲ ἀρετῆ ταῖρα δόν. ὡν
 οἷς ὀνειδέσθαι, ἐνὸς μεγίστου παρὰ τῶν θεῶν γά-
 ρος εἶναι αἰ ὀπτιυχῶν. ὡς γὰρ φησι Πίνδα-
 ρος, γλυμῶν οἱ κερῶν ἀτάλαοισα ἢ γρη-
 ἔσφος σωμαορεῖ ἐλπίς. ἑτέρου δὲ τῶν διδωρῶ-
 νος, παρὰ τῶν πᾶσι δὴν, βέβηδα ἐν τῶν γήραθ
 πᾶσι.

B

C

D

E

F